

L'APUNT

Manifest en defensa de les biblioteques

David Castillo

Els tancaments del sector del llibre, de biblioteques i llibreries, demostren novament el doble llenguatge de Pedro Sánchez, aquella criatura lànguida i de veu ensopida quan es dirigeix als ciutadans. L'equip de Sánchez està patint plagues històriques, a més de tota mena de deslleialtats i traïcions dels altres grups polítics, però en el tema dels llibres se'ls veu el llautó. Per-

meten obrir als estancs, però no a les llibreries o les biblioteques. Compartim el *Manifest en defensa de les biblioteques i les unitats d'informació* perquè un dels beneficis de la pandèmia podria ser la lectura, el retorn a disciplines d'enriquiment personal, que tant necessita aquest país. I el ministre de Cultura, si és que existeix, "*brillando por su ausencia*".

Hi conviuen diferents generacions de músics, en l'entorn del Tradicionàrius.

Sí, és una de les coses boniques que tenim, així com la que hi puguin haver músics professionals i d'altres que no ho són. Tot això dona salut a la música.

En el període del Tradicionàrius se celebren també cites importants com el Celtic Connections de Glasgow.

Exacte. I cal buscar-hi connexions, com també es pot fer amb cites com el Womex. Fira Mediterrània, Esmuc, Tradicionàrius... Cal que, en objectius així, treballéssim tots a l'una, ja que ens pot fer créixer com a sector.

Vindran més grups de fora, quan les circumstàncies ho permetin?

M'agradaria que vinguessin i, alhora, que els músics d'aquí po-

Carol Duran, fotografiada aquesta setmana a les portes del CAT, és gestora cultural i violinista de bandes com La Carrau, Las Mígas i Sabor de Gràcia

■ ORIOL DURAN

guessin també anar a tocar a fora. Crec que, a mitjà termini, hauríem de poder posicionar-nos en un circuit internacional.

Què li fa il·lusió veure en aquesta primera edició de Tradicionàrius que dirigeix?

Moltes coses. La Dharma és el primer cop que toquen al CAT. Faran dos o tres passis, encara no ho sabem, i ens fa molta il·lusió perquè solen tocar en espais més grans, i això és un bombonet. Eliseo Parra, d'altra banda, és un dels referents bàsics de la música d'arrel de la península Ibèrica. Hi ha el Botifarra, Biel Majoral... i això de Jaume Arnela amb Fetus, que representa molt bé aquest joc intergeneracional i entre diferents estils del qual parlàvem. Projectes com aquest són els que demostren si una música gaudeix de bona salut o no. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Amarg i dolç

Encara hi ha algú al bosc

Dramatúrgia: Anna M. Ricart
Direcció: Joan Arqué
Intèrprets: Ariadna Gil, Montse Esteve, Oscar Muñoz, Magda Puig, Judit Farrés, Pep Pascual i Erol Ileri
Dijous, 14 de gener (fins al 31) a la Sala Petita del TNC

L'equip de Cultura i Conflicte es preguntava quin dret tenien de pujar a escena el dolor de les dones violades durant el conflicte a l'ex-Iugoslàvia. Quan les entrevistaven, elles els retreien que els regalaven cafè i sucre però que es podia interpretar com un mercadeig del seu dolor. Quan es veu la cura amb què s'ha cosit *Encara hi ha algú al bosc* (que coincideix amb la de *Qui ets?*, certament), s'entén que tot està servit per atrapar l'espectador i posar veu a la demanda de les víctimes. La humanitat és la millor medicina per ficar-se en un esbarzer i sortir-ne indemne. L'obra, amarga i dolça, emociona i enamora.

La dramatúrgia d'Anna Maria Ricart i direcció de Joan Arqué té el dolor en primer pla constantment de les dones que van patir violació fa 25 anys a Bòsnia i que encara són ignorades, i la capacitat de presentar-lo amb una bellesa inusual. L'espectacle és necessari, és empàtic, és lúcida i, tot i la contundència dels relats, se surt amb un aire de voler corregir percepcions. Potser és tard per poder frenar les violacions de l'ex-Iugoslàvia però sí que s'és a temps de reclamar més atenció a la tragèdia del Mediterrani.

El muntatge juga amb tot tipus de dispositius escènics (música en directe, *cinemalive*, projeccions..., més enllà d'unes interpretacions magistrals, carregades d'intensitat). La clau per connectar amb aquella

Ariadna Gil en un moment de l'obra ■ ORIOL CASANOVAS

tragèdia és el record de la Barcelona dels Jocs Olímpics.

El projecte *Encara hi ha algú al bosc* es completa amb un documental i una exposició. Cada un d'ells aporta una mirada específica. Coincideixen els testimonis i alguns passatges però tot respira a diferent temperatura, depenent del format en què es presenti. I la versió teatral és la que permet major confrontació entre la Barcelona del

Les metàfores són d'alta intensitat, dosificades amb intel·ligència

1992 i el Sarajevo d'aquells anys. O la primera copa d'Europa del Barça que se celebra mentre un corresponsal de l'Avui, a Sarajevo, sortia del setge militar, abatut, amb el seu amic fotògraf assassinat en un fèretre de fusta. Les metàfores i contrastos que es

produeixen són d'alta intensitat. Però estan dosificats intel·ligentment, de tal manera que tots se senten com si fos el primer testimoni.

Aquesta obra es fa imprescindible per entendre el dolor de les víctimes. Però també per comprendre que cadascú pot ser una amenaça per als altres (ja s'insinuava a *Aúc. El so de les esquerdes*). I que els relats necessiten el contrast perquè siguin objectius, Massa vegades el poder té la capacitat d'imposar el seu punt de vista narcotitzant, interessat. Entre 25.000 i 50.000 dones van ser violades i, segons un alt representant de l'ONU, mai va ser a l'ordre del dia del conflicte de l'ex-Iugoslàvia: l'horror només es cura quan tothom assumeix la responsabilitat d'ajudar les víctimes. Cafè i sucre no ha de ser un pagament sinó l'oportunitat de compartir una llarga conversa. Escoltar-les i adherir-s'hi. ■